A°. 1834. N°. 102.

ZONDAG DEN 21sten DECEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, het Schip *de Koophandel*, Kapt. F. POEKEN.

Idem, het Schip *Margaretha*, Kapt. H. HAGERS.—Beide van Rotterdam.

Den 18den, het Schip *Susanna Maria*, Kapt. J. F. SPIEGELBERG, van Amsterdam; Passagiers: de WelEerw. Heer *Jacob Critee*, beroepen Predikant bij de Evang. Luthersche Gemeente alhier en deszelfs Echtgenoot, Mejufvr. *S. van Spengler*, de Heeren *J. van der Veldt* en *J. A. Halbach*.

Idem, het Schip *de Onderneming*, Kapt. R. DEKKER, van Amsterdam.

Den 19den, het Schip *Anna Maria*, Kapt. D. STEENVELD, van Amsterdam; Passagier: *Julius Anne Everhard Blaauw*.

UITGEKLAARD.

Den 20sten, de Nd. Am. Brik *Fox*, Kapt. C. SAUNDERS, naar Boston.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Nieuwe Amsterdamsche Courant en Algemeen Handelsblad, tot en met* 10 *November* 1834.)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 25 *October*. Men spreekt er van, dat onze Regering eene nieuwe verbale nota aan de drie Noordsche Mogendheden zou ingeleverd hebben, waarin de loop der onderhandelingen nopens de geschilpunten met Belgie zou zijn nagegaan; waarin de handelwijs der Nederlandsche Regering te dezen verdedigd, en aangetoond zou worden, dat deze Regering, van hare zijde, alle middelen had uitgeput, om tot een gewenscht einde van zaken te komen; en waarin, eindelijk, bovengenoemde Mogendheden zouden worden uitgenoodigd om pogingen te werk te stellen, ten einde eene hervatting van de zittingen der conferentie te Londen, en van de beëindiging onzer zaken tot stand te brengen.

Wat van deze nota en den uitslag daarvan zij, zal nader officieel moeten blijken, intusschen wordt het bestaan daarvan ook door Engelsche bladen verzekerd.

BELGIE.

In het *Journal d'Anvers* leest men het volgende:

Verscheidene onzer dagbladen geven zich aan meer of min overdrevene gissingen over omtrent den geest der Hollandsche Kamers, welke zij beschouwen als in openlijken tweestrijd zijnde met de uitwendige staatkunde van het Gouvernement. De zinsnede van het adres, betrekkelijk het afbreken der onderhandelingen en het stemmen ten voordeele der diplomatieke mededeelingen, met eene meerderheid van 21 stemmen tegen 16 doorgegaan, schijnen hun toe een zeker bewijs op te leveren van eene levendige oppositie tusschen het Gouvernement en de Kamers.

Van een' anderen kant spreken de bladen van de tegenovergestelde partij, als met verrukking, van de volmaakte harmonie die er tusschen den Koning en de Kamers bestaat, en van de volkomene verknochtheid der Volksvertegenwoordigers en der Natie.

Deze twee meeningen, die tegen elkander aandruischen, komen ons de eene zoo overdreven voor als de andere. Er heeft regtstreeks noch zijdelings eene gisping van de zijde der Kamers plaats. In Holland heerscht eene nationaliteit en eene overeenstemming onder de constitutionele magten, welke wij moeten trachten na te volgen, in stede van eene oppositie te vormen, welke strekken zou, om de betrekkingen te verzwakken, die tusschen den Koning en de Kamers moeten bestaan en het monarchale stelsel hetgeen het nuttigste is tot bewaring der publieke orde, in minachting te brengen. Maar dat, wat in de Hollandsche Kamers zoo wel als in den geest der Natie bestaat, is het besluit, om tot eene verligting der publieke lasten te geraken, om de actieve en zelfs passieve vijandelijkheden tegen Belgie te laten varen. En eindelijk tot een stelsel te komen, hetgeen den staat van oorlog doe ophouden tusschen twee volkeren die zich moeten verstaan en eendrachtig zijn. Indien dit het stelsel des Konings niet is, het is ten minste dat van het land; het moet weldra de overhand behouden en maakt nu reeds voor Belgie eenen volkomen waarborg van veiligheid uit

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 5 *November*. Men is op de plaats van het afgebrande Parlements-Gebouw sedert eenige dagen druk bezig met de opruiming der puinhoopen en de herstelling van hetgeen nog bewaard kan worden. Naar het schijnt, zullen aldaar twee *voorloopige* vergaderzalen voor de beide huizen van het parlement worden gesticht. De kosten daarvan worden op 30,000 £st. (ƒ 360,000) begroot. Waar de vergaderingen van het Parlement later zullen worden gehouden, blijft onzeker. Sommige dagbladen toonen zich bij voortduring ontevreden dat de Koning zich niet geneigd toont, om het thans door hem bewoonde Paleis van St. James voor het Parlement af te staan, en zelfs het Buckinghamsche Paleis te gaan bewonen, dat onder de regering van George IV met zulke overgroote kosten tot eene Vorstelijke woning ingerigt is. De *Times* veroorlooft zich daaromtrent even hatelijke, als ongepaste aanmerkingen.

(*Partic. Corresp.*) HELDER, 18 *October*. Gisteren 17 dezer, geraakte door den hevigen storm, nabij de Kleine Keeten, binnen de jurisdictie van deze Gemeente, op strand, het Engelsche brik-schip *Tasmania*, gevoerd door Kapt. J. W. Minnell, met eene lading Talk, gekomen van Petersburg en gedistineerd naar Londen. Door den steeds meer en meer toenemenden storm en de nog verschrikkelijker branding op de kust, verkeerde de ekwipagie al terstond in den allerakeligsten toestand en zag elk oogenblik het verbrijzelen van den bodem en een gewissen dood te gemoet, zonder dat men, door het ongemeen hooge water, van het land oogenblikkelijke hulp konde verleenen. IJsselijk was dit schouwspel voor den menschlievenden toeschouwer, hetwelk tot aan den avond duurde, toen men de gelegenheid min of meer gunstig ziende, alleen op het aankomen van reddingsmiddelen wachtte, om eene poging tot behoud der ongelukkige schepelingen, aan te wenden. Deze reddingsmiddelen moesten van Huisduinen, omtrent een uur afstands van de plaats der stranding, worden gehaald, en daar hiermede een aanmerkelijke tijd verloren ging, en het gevaar der schepelingen steeds vermeerderde, zoo nam een der toeschouwers, met name Martinus van der Ham, de gelegenheid, dat er eene lijn van het schip kwam aanspoelen, waar, om geheel alleen, zwemmende eene poging ter redding aan te wenden. Noch de hevige storm, noch het koude en natte weder, noch de ijsselijke branding hielden dezen menschenvriend van zijn opgevat voornemen terug. Na zich aan de lijn te hebben vastgemaakt, stortte hij zich in zee, en had, na groote inspanning en na van tijd tot tijd, onder hemelhooge golven te zijn bedolven geworden, het geluk het schip te bereiken. Hier vond hij het lijk van den Kapitein, die waarschijnlijk door eene stortzee in de kajuit gedood was, en elf schepelingen, die schijnbaar de hoop op redding reeds hadden opgegeven. Hij belastte zich eerst met een derzelven en bereikte met dezen, half zwemmende, half, op een gegeven sein, getrokken door lieden van den wal, den oever. Niet te vreden met dezen gelukkigen uitslag zijner eerste poging, herhaalde hij dezelve nog tienmalen en had het genoegen, op deze wijze, man voor man, de geheele ekwipagie te redden, nog vóór dat men andere reddingsmiddelen had aangebragt. Deze man, die van eene sterke natuur en natuurlijk een goede zwemmer is, heeft volstrekt geen letsel bekomen, schoon hij bij het redden van den laatsten der schipbreukelingen bijna het leven had verloren. Deze klemde zich, bijna zonder bewustzijn, zoo vast aan een' der armen van zijne Redder, dat deze daardoor in het zwemmen belet en onder water getrokken werd. Niet in staat om zich los te maken, was het hem ook, als geheel onder het water bedolven, onmogelijk het sein tot inhalen der lijn te geven; dan, dank hebbe zijne meer dan gewone ligschaamskracht, ook dit gevaar kwam hij te boven, of liever Gods wijs bestuur gedoogde niet, dat hij, als een' anderen Woltemade, het offer zijner menschlievendheid zoude worden. Hij bleef bewaard en blijft bereidvaardig, om, even als hij reeds vroeger velen door zijne zwemkunst in het leven behield, ook in het vervolg zijne noodlijdende natuurgenooten ten dienste te staan.

G. S. DE VEER voor een korten tijd de Kolonie verlatende; heeft tot zijne *generale gemagtigden* benoemd zijne Echtgenote Vrouwe J. C. DE VEER geb. SCHOTBORGH en Broeder C. L. DE VEER. (48706)

N. MEIJER vertrekt. (48700)

Mengelwerk.

STRAFOEFENING IN PERZIE.

In de dezer dagen te Londen uitgegeven Perzische Reisverhalen van den Heer J. C. Wilson, komt het volgende voor, betreffende eene strafoefening in Perzie.

Gedurende mijn verblijf te Teheran, zegt genoemde reiziger, was ik getuige van een gruwelijk schouwspel, de strafvoltrekking namelijk aan eene ter dood veroordeelde vrouw uit het harem. De bij eenen reiziger zeer wel verschoonbare nieuwsgierigheid behield de bovenhand over mijne gevoelens van medelijden en deed mij de aan deze ongelukkige vrouw te voltrekken doodstraf bijwonen. De menigte aanschouwers was zoo groot, dat het mij vele moeite koste eene goede standplaats in bezit te krijgen. Op eene vóór het harem opgeworpen aardhoogte had men een koperen kanon van zwaar kaliber geplaatst en daarnevens een komfoor met vuur en lonten. Weldra zag ik de geregtsdienaren zich door het uitdeelen van stokslagen bij de opeengedrongen volksmenigte ruimte verschaffen. Achter hen volgde het slagtoffer, door wachters omgeven; de vrouw was van het hoofd tot de voeten overdekt met een zwart kleed, dat haar het gezigt verborg; zij trad met vaste schreden en deftige houding voort. Van tijd tot tijd rigtte zij ettelijke woorden tot eenen haar vergezellenden geestelijke; doch de opschudding onder het volk was oorzaak, dat ik hare woorden niet verstond. Naar mate zij voortschrijdde verminderde het gedruis en toen zij op de strafplaats was aangekomen heerschte er diepe stilte. Deze omstandigheid te baat nemende, begon zij de vergaderde menigte met eene verwonderlijke bedaardheid en in zulke duidelijk uitgebragte bewoordingen toe te spreken, dat niets van hetgeen zij zeide verloren ging. De geregtsdienaren bemerkende, dat hare aanspraak op het volk indruk maakte, beletteden haar daarmede voort te gaan. Zij verzette zich niet hiertegen en gaf zich aan hare beulen over, die haar voor het kanon plaatsten. Daar gekomen, bleef zij bedaard en kloekmoedig staan, rigtte geene smeekwoorden hoegenaamd tot hare kanibalen en stortte zelfs geen enkelen traan. Men beval haar neder te knielen en hare borst tegen de monding van het geschut te plaatsen; zij deed zulks zonder aarzelen. Men breidde haar de armen uit en bond dezelve aan twee, ter wederzijde van het kanon in den grond geslagen palen; deze toebereidselen verried zij niet de minste aandoening. Dit verrigt zijnde, legde zij het hoofd op het kanon en bleef in deze houding haar lot afwachten met eene den kloekmoedigsten krijgsheld waardige standvastigheid. Eindelijk werd het sein gegeven, en de opgeheven lont daalde langzaam op het zundgat des kanons neder. Op het oogenblik, dat de lont het buskruid zoude aanraken, werd de volksmenigte door eene algemeene rilling van schrik overvallen. Het snelkruid vatte vuur, doch de losbranding had niet plaats, waarop de ongelukkige vrouw het hoofd opbeurde, om te zien wat er voorgevallen was. Ik gevoelde in mijne ziel eene schemering van hoop herleven; ik dacht, dat men de zaak niet verder zoude drijven en het voornemen had om het rampzalige schepsel te sparen. Deze zoete dwaling was niet van langen duur. Er werd nieuw kruid op het zundgat gelegd, en de lont verhief zich ten tweedenmale. Het slagtoffer had intusschen haar hoofd wederom op het kanon laten nederzakken, maar ditmaal onder het slaken eener half gesmoorde zucht. Terzelfder tijd had de losbarsting plaats, maar de rook belette mij iets te ontwaren. Zoodra dezelve was verdwenen, zag men twee geheel zwart geworden, half verschroeide armen aan de palen hangen, waaraan het slagtoffer was vastgehecht geweest; op eenige schreden vóór het kanon lag een voet, een been en eenige gedeelten van den sluijer, waarmede de ongelukkige vrouw was omhuld geweest; van al het overige was niets te vinden. Terstond daarna kwamen twee vrouwen uit het harem aansnellen, die aan de palen hangende armen losmaken, dezelve onder hunne sluijers verbergen en met die verschrikkelijke bewijzen der strafvoltrekking in aller ijl binnen het harem terugkeeren.

(*Nieuwe Amst. Court. en Alg. Handelsblad.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.